

VERTROUWELIJK

Bijlage van GS 5411

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

No. 7 - juli 1969.

No. 20

MAANDOVERZICHT NO. 7 JULI 1969

ALGEMEEN

- Black Power in het Caraïbische gebied blz. 2

VENEZUELA

- Amnestie met een staartje " 8
- C.C.N.-breuk definitief " 11
- Braziliaans-Venezolaanse grenscorrecties " 12
- "Geheime" besprekingen met Guyana " 13

GUYANA

- P.P.P. valt door de mand " 15

TRINIDAD en TOBAGO

- De zorgen van dr. Eric WILLIAMS " 18

ANGUILLA

- Nieuw bezoek van Lord CARADON " 21

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Proces BROWN " 23
- Verkiezingsklimaat " 26

- 2 -

ALGEMEEN

Black Power in het Caraïbische gebied

Hoewel in oorsprong een "rassistische" beweging van Amerikaanse negers, die de hoop opgaven hun sociale verheffing langs de weg van de vreedzame strijd voor gelijkberechtiging en assimilatie te verkrijgen, werd in de afgelopen jaren steeds duidelijker, dat zij de gedachte van de "zwarte macht" ook buiten de grenzen van de Verenigde Staten, met name in het Caraïbisch gebied zocht te propageren. Haar "evangelisten" zochten blijkbaar aansluiting bij de hier - evenredig met het retireren van het koloniale gezag en de blanke administratie - ontwakende gevoelens van "black pride" bij de massa.

Dit verklaart stellig ook, waarom juist ^{het Caraïbisch} Hamilton (Bermuda) van 10 tot 13 juli gastvrijheid moest verlenen aan de eerste regionale Black Power-conferentie. Thema: "black survival and black empowerment through black operational harmony". Als initiatiefnemer gold de Bermudiaanse oppositieleider Roosevelt BROWNE, die van mening is, dat de beweging ook in dit gebied de vlagels dient uit te slaan.

Het doel van de conferentie, ook tot uitdrukking komend in de verschillende themata der discussie, was de methode, de techniek en de taktiek te bepalen, die de negers zouden kunnen helpen politieke, economische, opvoedkundige en culturele macht binnen hun eigen gemeenschap te verkrijgen. Volgens BROWNE was de meeting dan ook alleen bestemd voor "black people" die een belangrijk aantal mensen in hun eigen gemeenschap vertegenwoordigden of konden beïnvloeden.

Overigens hebben verschillende politici en sociologen in het Caraïbische gebied zich al afgevraagd-en terecht- of "Black Power" met haar entree in

- 3 -

deze gewesten, waar immers de politieke zeggenschap in feite al overwegend bij "black people" berust, geen slag in de lucht doet. Zo verklaarde vice-premier J. CAMERON TUDOR van Barbados, dat de idee van "black power" voor het Caraibische gebied even irrelevant is als die van "white power" voor Zweden of Nieuw-Zeeland.

Black Power- propagandisten brengen daar weliswaar tegenin, dat de "zwarte man" alleen politieke macht verkreeg, maar dat de economische nog steeds in "blanke" handen is, in feite is dit het wat verkleurde argument van neo-kolonialisme, dat in de sociaal-economische, maar niet in de ethnologische of biologische sfeer thuis hoort. Het is het gereedschap, waarmee CASTRO en het communisme kunnen spelen, maar niet de kruisvaarders voor "civil rights" cq gelijkberechtiging. Immers hebben alle ontwikkelingsgebieden -onverschillig of deze in Azie, Afrika of Latijns Amerika liggen - met dezelfde problematiek te maken : investeringen moeten nu eenmaal van industrieel hoogontwikkelde, wil men "welvaartslanden" komen en die zijn -helaas- nog bijna uitsluitend "blank" (Japan is op deze regel wel de belangrijkste uitzondering).

Overigens moet het economische argument van "black power" ook in zoverre irrelevant worden genoemd, dat in het Caraibische gebied ook de economische macht zich niet altijd of exclusief in "blanke handen" bevindt: op Jamaica bijvoorbeeld - het geboorteland van een van de eerste black power - propagandisten, Marcus GARVEY - doet zich het "paradoxale" geval voor, dat verscheidene "zwarte" ingezetenen tot de categorie der "richards" behoren.

- 4 -

Hoe het zij, BROWNE heeft zijn uiterste best gedaan de conferentie te Hamilton tot een succes te maken. Hij reisde het hele Caraibische gebied af om belangstelling voor het evenement te wekken en de benodigde fondsen bijeen te brengen ; hij rekende tenslotte op 1000 deelnemers. Hoewel hij in het voorjaar ook Curacao in zijn reisplan had opgenomen, heeft hij daarvan tenslotte toch afgezien, vermoedelijk omdat hij daar (toen) geen ^{gesprekspartner} geschikte/of niet de juiste klankbodem vond.

Dat de Britse autoriteiten zich ervan bewust waren, dat de aanwezigheid van zoveel scherpslijpers bepaalde risico's voor openbare orde en veiligheid inhield, bleek wel uit het feit, dat zij 2 fregatten met een honderdtal "mariniers" aan boord in de nabijheid voor anker deden gaan. Mogelijk was dat ook het doel van het bezoek, dat Bermuda's gouverneur Lord MARTONMERE medio juni aan London bracht. De Britse stok achter de deur lokte - zoals te verwachten was - protesten uit van de kant van de black power beweging.

Zo schamperde Eusi KWAYANA, president van Guyana's "African Society for Cultural Relations with Independent Africa"(ASCRIA), dat de Britse provocatie" geheel in de lijn lag van WILSON's Rhodesiepolitiek: een verwijt, dat de Britten eerder al in verband met hun optreden in de Anguilla-crisis naar het hoofd werd geslingerd. JAGAN's P.P.P. echode KWAYANA bij monde van haar woordvoerder Ram KORAN in dezelfde geest na.

KWAYANA's beweging was - maar gezegd werd: bij gebrek aan geldmiddelen - overigens niet op Bermuda vertegenwoordigd. Aanwezig was hier wèl zijn landgenote mrs. Philomena SAHOYE; zij vertegenwoordigde de P.P.P. Andere belangrijke gedelegeerden waren: Robin BASCUS van Antigua (oprichter van de "Afro-Caraibische Beweging" aldaar), John BRIGHT (bisschop van de

- 5 -

African Methodist Church; tevens spreker) en C.L.R. JAMES (Trinidad; eveneens spreker). Op de sprekerlijst figureerde voorts Maluna Ron KARENGA, hoofd van het organisatiecomité van "Black Power" in New York, wiens optreden direct al in de lucht kwam te hangen, omdat de autoriteiten hem bij voorbaat tot "persona non grata" verklaarden. Dat lot was trouwens ook beschoren aan de Amerikaan Omar AHMED, die tot tweemaal toe terug werd gezonden: de eerste maal, toen hij onder zijn echte, de tweede maal toen hij onder valse naam toegang zocht.

De organisatoren deden op hun beurt trouwens óók het nodige aan beveiliging: zo waarschuwde BROWNE de gedelegeerden voor het mogelijke optreden van agents-provocateur en werden alle journalisten - blanke "so wie so", maar óók zwarte - zorgvuldig uit de conferentiezaal geweerd.

Met belangstelling wordt natuurlijk uitgezien naar de uitwerking van het black power -program voor het Caraibische gebied. Men zal hierover stellig rapport uitbrengen aan de internationale black power-conferentie die nog dit jaar in de Verenigde Staten zal plaatsvinden. In het verlengde hiervan ligt dan weer de tweede regionale Caraibische conferentie, die men volgend jaar op Barbados zou willen organiseren.

Roosevelt BROWNE heeft de Hamilton-bijeenkomst in elk geval reeds een succes genoemd. Er zouden resoluties zijn aangenomen om de zaak van de "zwarte revolutie" in de hele wereld te bevorderen.

Dat de kansen van "Black Power" in haar meest extreme gedaante wat dit gebied betreft niet hoog worden aangeslagen, betekent nog niet, dat de beweging in gematigder verschijningsvorm niet zou kunnen aanslaan of zelfs een

- 6 -

positieve functie vervullen.

Ook onder de conferentiegangers kon men trouwens diverse schakeringen van "black power" onderscheiden. De aanwezigheid van de PPP-afgezante was zelf eerder een tactisch gebaar of een politieke verkenning - in het kader van JAGAN's plan voor een soort Caraibische OLAS ? - dan een blijk van instemming met doel en methode van de black power beweging: een marxistische partij (en dat is de PPP, gezien haar inlijving in de communistische gelederen tijdens de jongste Moskou-synode) kan zich dat nu eenmaal niet veroorloven.

In Guyana heeft men overigens - ook afgezien van JAGAN's ideeën - zo zijn eigen opvattingen van "black power". De afwezigheid van KWAYANA in Hamilton had dan ook zeker niet alleen met geld te maken, al werd zulks gesuggereerd. Zijn beweging belijdt hartstochtelijk haar "back-to-Africa"-geloof, tot uitdrukking komend in haar culturele heroriëntatie. Zij weigert echter zich te internationaliseren.

Een van de facetten van deze afrikanisering is het kiezen van Afrikaanse namen. KWAYANA zelf bijvoorbeeld, een ascetische geleerde en voormalig minister en economische adviseur van premier Forbes BURNHAM, heet volgens de burgerlijke stand Sydney KING. Hij en de zijnen bepleiten voor Guyana een culturele revolutie, zij het dus een andere dan die van MAO.

Premier Forbes BURNHAM zou het in grote lijnen wel met deze opvattingen eens zijn, al waarschuwt hij tegelijkertijd voor bepaalde, daaraan inherente gevaren. Met betrekking tot de taak van de beweging zei hij onlangs: "haar rol moet, zonder te vervallen in raciaal fascisme, bestaan uit het steunen van de sociale en economische revolutie, die momenteel plaats vindt in het land. In Guyana bestaat de mogelijkheid voor de negers om werkelijk mens te worden, zonder zijn nieuwe status te gebruiken om anderen op te leggen, wat hijzelf heeft moeten verduren."

- 7 -

Dat over redelijke vormen van "Black Power" te praten valt in het Caraïbisch gebied, bleek ook uit de woorden van Antigua's premier Vere BIRD, die verklaarde, dat zijn regering de beweging zou steunen, voor zover zij inhield: de kans voor de "zwarte man" zijn zelfkennis en eigenwaarde te vergroten.

In dezelfde geest drong Rev. Hugh SHERLOCK, President van de Methodistenkerk van het Caraïbische gebied en de Amerika's er bij de predikanten op aan de goede kanten van de beweging te bevorderen: trots op de eigen kleur en het streven naar culturele en economische vooruitgang. Hij verwierp daarentegen extremisme, geweld, rassisme, exclusiviteit en segregatie !

CASTRO, tenslotte, heeft er op zijn beurt natuurlijk eveneens belang bij het dreigende en zich nu en dan ook al openbarende gezagsvacuum in deze streken op te vullen. Daarbij wil hij het graag doen voorkomen alsof de black power-beweging in hem een nieuwe vriend en bondgenoot ontmoet, of -om het anders te zeggen- dat hij, CASTRO, in feite "the blackest man in the Caribbean" is ! Dit verklaarde overigens ook de égards, waarmee de OLAS-conferentie van 1967 de beweging bejegende: Stokeley CARMICHAEL was daar bepaald een gefêteerde figuur.

Toch bleek ook dâar reeds, dat CASTRO zich alleen maar van de beweging als "vehikel" voor eigen, voornamelijk anti-amerikaanse agitatie wilde bedienen; dat hij haar alleen accepteerde als sociale, in kiem revolutionaire beweging, waarin niet het rassisme, maar de maatschappelijke omwenteling centraal stond (vgl. M.O.-augustus 1967). Geen wonder dan ook, dat de OLAS - hoeveel punten van overeenkomst men ook mocht vinden in de anti ameri-
kaanse "black power"-beweging - haar in feite van mededinging uitsloot door

- 8 -

als voorwaarde voor aansluiting o.a. "eenheid van opvatting" te proclameren. Men mag dan ook gevoeglijk aannemen, dat CASTRO - welke lippendienst hij overigens ook aan "Black Power" bewees of bewijst - de beweging in "eigen" omgeving als een lastig blok aan het been beschouwt.

Niettemin moeten recente insinuaties in de kring van de "Black Panthers - een van de agressiefste groeperingen binnen de B.P.-beweging - hem wat dit betreft in een lastig parket hebben gebracht. Enigen hunner (o.a. worden de namen genoemd van Eldridge CLEAVER, hun propagandist, en van Raymond JOHNSON) zouden hun zelf gekozen asyl (Cuba) graag vaarwel willen zeggen, maar dat niet kunnen. JOHNSON - overigens een "hijacker" met een crimineel verleden - wilde zich om security-redenen over het lot van Eldridge CLEAVER niet uitlaten, maar zou tegenover een verslaggever hebben verklaard, dat leden van de beweging in de gevangenis zitten, dat zij niet in Havanna mogen komen en dat zij zich niet (op black power-basis) mogen organiseren. Hij concludeerde dan ook, dat op Cuba -waar de bevolking overigens voor 26% negroïde is - rassendiscriminatie bestaat.

Havanna gaf -voor zover ons bekend - hierop nog geëen commentaar !

VENEZUELA

Amnestie met een staartje

De impasse, waarin de pacificatiepolitiek van de regering in de loop van mei en juni was geraakt (zie vorig M.O.), had tot gevolg, dat verschillende politici en niet te vergeten militaire leiders eraan gingen twijfelen of CALDERA met zijn gedurfde aanpak van het guerillaprobleem wel op de goede

- 9 -

weg was. Toch ging de president daarop onverdroten voort, misschien ook aangemoedigd door de omstreeks eind juni nog weer ontvangen tekenen van "dooi" in de starre houding van (althans een deel van) de MIR-leiding. Zo verleende hij op 4 juli, ter gelegenheid van de viering van de 158e verjaardag van Venezuela's onafhankelijkheid, amnestie aan 18 voormalige subversievelingen, o.w. de bekende guerillaleider Américo MARTIN, gewezen voorzitter van de Federatie van Universiteitscentra (FCU) en oud-secretaris-generaal van de MIR. Hij werd in 1967 gearresteerd en tot 27 jaar gevangnisstraf veroordeeld door een militair tribunaal. Op 8 juli j.l. mocht hij de San Carlos-gevangenis verlaten. Bij die gelegenheid verklaarde hij de strijd voor volledige legalisering van de MIR te zullen voortzetten.

Meer opzien baarde evenwel de vrijwillige overgave van FALN-commandant Pedro MEDINA SILVA op 3 juli, binnen enkele dagen gevolgd door zijn vrijlating. Hij was een van de leiders van de opstand op de Puerto Cabello marinebasis in 1962. Hij werd veroordeeld tot 30 jaar gevangenisstraf, maar ontsnapte. In 1966 vertegenwoordigde hij de FALN op de Tricontinentale conferentie te Havana.

Nog op de dag van zijn overgave publiceerde de FALN een communiqué waarin hij stelde, dat Douglas BRAVO het enige erkende hoofd van de FALN is en dat MEDINA's daad een uitvloeisel was van de politiek "van overgave en verzoening", die de Venezolaanse C.P. volgde. CASTRO op zijn beurt betitelde daags daarop de overgave als verraad. Hij drong aan op de berechting en terdoodveroordeling van betrokkene (bij verstek uiteraard) door een militair tribunaal. Volgens latere berichten zou hieraan inmiddels uitvoering zijn gegeven. Het enige commentaar daarop van MEDINA zelf was, dat hij al jarenlang met de dood voor ogen had geleefd en dat hij deze nog steeds niet vreesde.

- 10 -

De PCV tenslotte, wier naam door de FALN weer eens ijdel was gebruikt liet op 5 juli weten het geval in studie te hebben genomen; tot overgave aan de politie had zij in elk geval nooit iemand uit haar rijen aangezet.

In zijn verklaring voor de pers beklemtoonde MEDINA SILVA overigens de revolutionaire betekenis van de FALN niet groot te achten. Meer waarde kende hij wat dat betreft toe aan haar politieke stamvader, het Nationale Bevrijdingsfront (FLN). Deze organisatie was zijns inziens destijds alleen maar opgericht om Venezuela aan een regering te helpen, die de arbeidersklasse werkelijk zou begunstigen.

In dit verband merkte hij voorts nog op, dat de FLN niet alleen een schepping was van de PCV, maar ook van de URD en van enkele ^{dissidente} AD-leden; een uitlating, waarmee waarschijnlijk COPEI wel, maar de genoemde oppositiepartijen zelf zeker niet gelukkig waren. De URD liet haar secretaris-generaal Jovito VILLALBA dan ook prompt het tegendeel verzekeren en in zijn kielzog bleek ook een AD-dissident -Raúl RAMOS GIMENEZ- zich van geen kwaad bewust.

Een voor CALDERA minder prettig geluid uit de mond van MEDINA was evenwel, dat deze - bij alle waardering en respect voor de pogingen van de president - niet geloofde in het uiteindelijke welslagen van de hele pacificatie onderneming, daarmee waarschijnlijk doelende op de houding van de castroïsten.

De gevolgen van het overlopen van MEDINA SILVA en de begenadiging van Americo MARTIN worden door politieke waarnemers verschillend beoordeeld.

- 11 -

Sommigen menen, dat zij de eerste schapen over de bekende dam zullen blijken te zijn, anderen geloven daarentegen, dat de "harde" restanten van FALN en ^{elkaar} MIR/nu des te gemakkelijker zullen vinden. Een aanwijzing voor dit laatste zou in het bericht kunnen schuilen, dat FALN-eenheden uit het westen (Falcon, Lara, Yaracuy) begin juli onder één commando werden gebracht met eenheden van het vnl. uit MIR-aanhangers bestaande Antonio Jose de Sucre guerilla-front (FGAJS). Omstreeks het midden van de maand werd echter de belangrijkste leider van deze combinatie, Etegado SIBADA (beter bekend als "Commandant MAGOYA") met 8 anderen (uit een groep van 12) gedood door een grote overmacht aan militairen in de staat Falcón.

Misschien ligt de waarheid in het midden: de overblijvende guerilla-eenheden reorganiseren zich en blijven actief, terwijl de leiding tracht - vanuit een positie van "kracht" - met de regering over de pacificatievoorwaarden te onderhandelen en op deze wijze een zo gunstig mogelijk resultaat in de wacht te slepen. Een lid van de onderhandelingscommissie van kardinaal QUINTERO liet begin juli in elk geval blijken, dat BRAVO -als hoogste leider van de FALN- nog met de commissie in verbinding stond.

CCN-breuk definitief

Op 1 juli maakte ABDELKADER MARQUEZ, leider van de CCN-rebellen, de (verwachte) oprichting bekend van de Movimiento Popular Justicialista (MPJ). Hoewel hij direct al claimde, dat deze organisatie de werkelijke vertegenwoordigster was van het "Perezjimenismo" en dat de romp van de CCN -in feite zonder voorzitter en secretaris generaal- een illegaal bestaan voerde, bleek PEREZ JIMENEZ aan deze romp (onder voorlopig voorzitterschap van J.J. CORTES TORRES) de voorkeur te geven: hem stond hij, vanuit Madrid,

- 12--

dan ook genadig te woord; "kaïn" ABDELKADER daarentegen kreeg "geen gehoor"

Toch doen beide groepen in kracht op het ogenblik niet voor elkaar onder: de meerderheid van het stadsdistrict Caracas - waar de CCN haar meeste stemmen kreeg - alsmede 11 van de 21 CCN congresleden zouden achter de op autonomie koersende ABDELKADER staan; de minderheid van de stedelijke leden en de overgrote meerderheid van de plattelands-aanhang zou echter de "centralisten" achter PEREZ JIMENEZ steunen.

Oud-secreteraris BURGUERA (vgl. vorig M.O.) onderstreepte eind juli in een verklaring voor de pers nog eens het door PEREZ erkende monopolie van de CCN-romp. Met vertrouwen zag hij daarom de nationale conventie tegemoet, die de Cruzada in oktober wil houden: daar zal een nieuw bestuur worden gekozen, terwijl bij die gelegenheid ook de statuten zullen worden vastgesteld.

Verwacht wordt, dat de MPJ-parlementariërs een duidelijker bij COPEI aansluitende koers zullen gaan varen dan de P.J.-clan voorstaat.

Braziliaans-Venezolaanse grenscorrecties

Al geruime tijd worden door een gemengde Braziliaans-Venezolaanse commissie onderhandelingen gevoerd om tot een definitieve omlijning te komen van omstreden stukken grensgebied, door de Venezolaanse minister van buitenlandse zaken onlangs bagatelliserend "discussies over de correctie van enkele kaarten" genoemd. De activiteit van deze commissie kwam dezer dagen in de belangstelling te staan door de bekendmaking, dat begin juli -in de loop van haar 39e zitting! - overeenstemming was bereikt met betrekking tot de overdracht van percelen met een totale oppervlakte van

- 13 -

ca. 1000 km² aan Venezuela.

De volgende keer, zo opperde een Braziliaans commissielid (de generaal Ernesto BANDEIRA COELHO), zijn "wij" misschien de gelukkige.....

"Geheime" besprekingen met Guyana

Hoe "voorbeeldig" het verloop van de grensonderhandelingen met Brazilië ook mocht zijn, consequenties voor de vorderingen in het grensoverleg met de oosterburen had dit toch niet, alle perspectieven hiervan ten spijt. Tot troost mag misschien dienen, dat men daar ook nog lang niet aan de 39e zitting toe is !

Niettemin: van de geest van saamhorigheid op de vorige maand in Port of Spain (Trinidad) gehouden CIES-bijeenkomst (M.O.no.6) maakte de dominikaanse afvaardiging via haar minister van buitenlandse zaken Fernando AMIAMA TIO gebruik - daarmee uiteraard ook relief gevend aan het imago van de regering BALAGUER - om de ministers van buitenlandse zaken van Venezuela (Aristides CALVANI) en van Guyana (S.S. RAMPHALL) te overreden tot een gesprek op dominikaanse bodem over het nu al zo lang voortslepende grensgeschil. Waarschijnlijk waren de besprekingen tijdens de commissievergaderingen op Antigua en in Mexico in zo'n hoopgevend of delicaat, maar in elk geval beslissend stadium gekomen, dat het tijdstip gekomen leek om de hoofden van beide opponerende departementen persoonlijk met de stand van zaken in het overleg te confronteren.

Overigens deed president NIXON, die tegen het eind van zijn rondreis begin juli ook de premier van Guyana ontmoette, hiertoe waarschijnlijk ook nog een duit in het zakje. Dat is ook niet zo verwonderlijk, als men in aanmerking neemt, dat juist de door CALDERA geopperde Amerikaanse participatie in een gemeenschappelijk ontwikkelingsproject voor het Rupununi-ge-

- 14 -

bied (samen met Venezuela en Guyana) het nieuwe element vormde, dat aan het bilaterale overleg tussen deze landen een nieuwe dimensie verleende, een nieuw perspectief bood. De wat eufemistisch als "supergeheim" aangeduide besprekingen vonden nauwelijks een week hierna, op 9 juli, in een lokaal hotel te Santo Domingo plaats. Het onderhoud tussen de bewindslieden nam ongeveer 2 uur in beslag en werd voorts bijgewoond door CALVANI's adviseur Enrique ACEVEDO BERTI en door de Guyanese ambassadeur in Caracas, Eustace R. BRAITHWAITE.

Reeds op 10 juli gaf president CALDERA tijdens een persconferentie prijs, dat CALVANI's missie naar Santo Domingo een succesvolle was geweest, zonder overigens duidelijk te maken, of dit behalve op zijn besprekingen met BALAGUER over wederzijdse hulpverleningszaken en de ondertekening van een luchtvaartovereenkomst òók op zijn ontmoeting met RAMPHALL betrekking had.

Anderzijds toonde president CALDERA zich bij dezelfde gelegenheid verontrust over bepaalde agressieve uitspraken, die de pers recentelijk uit de mond van BURNHAM had opgetekend. Het scheppen van een sfeer van haat zou volgens de Venezolaanse president geen van beide partijen ten goede komen. Kennelijk doelde hij hierbij op BURNHAM's verklaring tegenover ROCKFELLER, dat Venezuela er zijns inziens op uit was in 1970 -als de lopende besprekingen zouden zijn beëindigd - het omstreden gebied met geweld in bezit te nemen.

Het is niet duidelijk, of de benoeming van Gonzalo GARCIA BUSTILLOS tot Venezolaanse afgevaardigde bij ^{de}OAS iets met het grensgeschil te maken heeft.

- 15 -

In elk geval moest hij zijn voorzitterschap van de Venezolaanse onderhandelingsdelegatie om die reden neerleggen. Op 11 juli, ongeveer een week na zijn aankomst in Washington, liet hij weten, dat nog geen oplossing voor het grensgeschil was gevonden, maar dat de onderhandelingen zouden worden voortgezet ; wellicht een aanduiding, dat CALVANI en RAMPHALL niet tot overeenstemming kwamen ? Toch sprak GARCIA de overtuiging uit, dat CALDERA's "oprechte pacificatiepogingen" uiteindelijk vrucht zouden dragen.

De huidige onderhandelingsfase -overeengekomen bij het akkoord van Genève van 1966 - zou in februari 1970 aflopen. Vanaf dat moment kan het vraagstuk worden voorgelegd aan internationale lichamen voor arbitrage. Indien Venezuela daarbij ook aan de OAS gedacht mocht hebben, komt de benoeming van GARCIA BUSTILLOS tot haar officiële vertegenwoordiger bij deze organisatie in een heel ander licht te staan: dan is het een bijzonder handige manoeuvre, een te juister tijd genomen beslissing !

GUYANA

P.P.P. valt door de mand

Dr. Cheddi JAGAN, de voorzitter van de People's Progressive Party (PPP), heeft in en buiten zijn land nogal wat opzien gebaard door de officiële inlijving van zijn partij in de communistische wereldbeweging op de internationale partijconferentie, die in de loop van juni in Moskou plaats vond. Eind mei was JAGAN uit zijn land vertrokken met als reisdoel een Vietnamconferentie in Stockholm. Later bleek hij naar Moskou te zijn doorgereisd met het inmiddels bekende oogmerk. Hier bleek hij te worden gesecondeerd door Ranji CHANDI SINGH, de theoreticus en vice-voorzitter van de PPP.

- 16 -

Na het conclaaf in Moskou woonde JAGAN nog een communistische vredes-conferentie in Oost-Berlijn bij, vanwaar hij omstreeks 27 juni naar Moskou terugkeerde - naar verluidt voor het ondergaan van een medische behandeling en een kuur aan de Zwarte Zee. Daar voegden zijn vrouw en dochter zich bij hem. Eerst op 19 juli keerde hij - via Barbados - in zijn land terug. Zijn vrouw reisde via Canada (Montreal), waar zij eerst hun zoon wilde bezoeken, die zich in verband met onlusten aan de Sir George WILLIAMS Universiteit (waar hij studeert) voor de rechter moest verantwoorden.

Eind juni, toen JAGAN's intrede in de orde der Moskovieten reeds algemene bekendheid had gekregen, ontkende de voormalige Guyanese procureur-generaal Dr. Fenton RAMSAHOYE - een van de PPP leiders - nog glashard, dat zijn partij een communistische organisatie was : niets in de statuten van de PPP gaf zijns inziens grond voor deze bewering. Vermoedelijk was zijn opmerking dan ook veeleer een uiting van onbehagen en kritiek in verband met JAGAN's keuze. Een meerderheid van de PPP-leiding moet JAGAN's standpunt echter wel hebben onderschreven. In de lagere regionen van de partij zal de verrassing wel het grootst zijngeweest.

In Moskou zou JAGAN gezegd hebben, dat "niet alleen de theorie, maar ook de praktijk heeft getoond, dat wij precies tot deze familie behoren". Hij lichtte dit nader toe tijdens het interview, dat hem bij zijn doorreis (op 19 juli) op Barbados werd afgenomen. Naar zijn mening had de ervaring met uit het zadel gewipte progressieve regeringen -bv. in Guyana, in Indonesie en in Mali -geleerd, dat alleen ideologisch gezonde, gedisciplineerde partijen - geruggesteund door de communistische wereldbeweging - in staat waren voldoende weerstand te bieden aan het imperialisme (waarbij dat van Moskou blijkbaar eenvoudigheidshalve over het hoofd wordt gezien):

- 17 -

alleen zij konden de landen van de derde wereld leiding bieden.

Vanzelfsprekend heeft JAGAN het door zijn demasqué premier Forbes BURNHAM, die zo zijn eigen sociaal-economische revolutie beoogt, wel een stuk gemakkelijker gemaakt tegen de PPP-oppositie op te treden. Dat kwam eind juni al tot uitdrukking in de arrestatie van 2 Guyanese jongeren, leden van de jeugdorganisatie van de PPP, die op het punt stonden per vliegtuig naar de Soviet-Unie te vertrekken en voorts ook in de aanhouding van CHANDI SINGH en JAGAN himself bij hun terugkeer in Guyana op resp. 10 en 19 juli. Hun bagage werd onderzocht en documenten, betrekking hebbende op de conferentie in Moskou (films en redevoeringen) werden in beslag genomen.

Van PPP-zijde werden al deze maatregelen venijnig aangemerkt als pogingen van BURNHAM om de Amerikanen te behagen ; dit waarschijnlijk mede tegen de achtergrond van ROCKEFELLER's bezoek.

Met belangstelling wordt intussen uitgezien naar de verdere repercussies, die JAGAN's volteface wellicht binnen zijn partij zal hebben: begin augustus zou hij haar verslag uitbrengen van zijn bevindingen in Oost-Europa. Het is zeker niet uitgesloten, dat de "sovjetisering" van de partij het uit-treden van rechtse en linkse opposanten tot gevolg zal hebben.

Wat deze laatste betreft: voor de minuscule (pro-chinese) "Communist Working People's Vanguard Party" zou dat een welkome versterking betekenen. Haar leider Brindley BENN -eens JAGAN's vice-premier - noemde de jongste stellingname van zijn vroegere kompaan (pro Moskou en contra Peking) op 21 juni verraad jegens het Guyanese volk en jegens andere volkeren, die voor hun nationale bevrijding strijden. In zijn ogen had JAGAN steun verleend aan "de reactionaire Sovjet-theorie van beperkte soevereiniteit",

- 18 -

daarmee duidend op Moskou's door de kreet "proletarisch internationalisme" gecamoufleerde bemoeienis met de interne zaken van andere communistische partijen en haar inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van de zgn. satellietstaten, Tsjechoslowakije voorop !

TRINIDAD en TOBAGO

De zorgen van Dr. Eric WILLIAMS

Dr. Eric WILLIAMS, Trinidad en Tobago's erudiete premier en sedert de onafhankelijkheidsproclamatie van 1962 haar energieke leidsman, ziet zich de laatste tijd voor aanzienlijke sociale en economische moeilijkheden geplaatst. Van zijn aanpak daarvan zal mede afhangen, of zijn in 1966 reeds eenmaal verlengde mandaat in 1970 nogmaals zal worden geprolongeed.

Zijn eerste zorg is wel de vakbeweging niet tegen zich in het harnas te jagen, ook al trok hij in mei 11. - in het stakingsconflict met de weinig invloedrijke, maar felle Transport and Industrial Workers Union (TIWU) - nog aan het langste eind. Deze staking, waaraan al met al toch zo'n 2500 arbeiders deelnamen, had weliswaar een loongeschil (bij de buschauffeurs) als aanleiding, maar in werkelijkheid de zogenaamde "Industrial Stabilisation Act (ISA) als achtergrond en inzet. Deze in 1965 uit de nood geboren wet, die voor langere tijd de arbeidsrust moest waarborgen en daarom stakingen verbood, voldoet in feite niet meer.

Dat is niet alleen de mening van de meer radicale arbeidersorganisaties, zoals de door de Castroïst YOUNG voorgezeten TIWU, maar ook van het bonafide "Trinidad and Tobago Labour Congress" (TTLC). Het feit, dat de TTLC-leiding nu niet bepaald door het vuur gaat voor de niet geaffilieerde TIWU, heeft er stellig toe bijgedragen, dat dr. WILLIAMS de staking "ongestraft" kon

- 19 -

breken, i.c. door een aantal TIWU-voormannen wegens verkeersobstructie te doen arresteren. Want ongerechtvaardigd waren de TIWU-eisen ook in de ogen van de bonafide vakbeweging zeker niet en met name de ISA wekt ook in veel bredere kring dan het TIWU-milieu toenemende weestand op.

Dit alles neemt niet weg, dat het voor de regering-WILLIAMS weinig aantrekkelijk is de ISA af te schaffen of te amenderen, nu de economische situatie enige zorg baart en per definitie nieuwe kiemen voor sociale onrust en extremistische agitatie in zich draagt: de economische groei is achtergebleven, nieuwe investeringen komen slechts moeizaam tot stand, de export kon beter, de werkloosheid is -met ca. 20% van de beroepsbevolking- zorgwekkend.

Tegen deze achtergrond was WILLIAMS' orientatiebezoek aan West-Europa, waarbij behalve zijn besprekingen te Londen vooral die in Den Haag de aandacht trokken - niet zo bevreemdend. Zijn poging om juist hiër nieuwe investeerders te zoeken en toeristen aan te trekken is niettemin markant voor het Caraïbische gebied en voor West-Europa een kans om niet voorbij te laten gaan.

Een belangrijk punt was voor Eric WILLIAMS ongetwijfeld ook zich ervan te vergewissen, dat Englands eventuele toetreding tot de EEG naast een reeks voordelen ook niet al te veel nadelen voor hem en zijn Caraïbische partners inhield. Vooral de suikerexport zal hij niet graag zien teruglopen.

Een interessante mogelijkheid tot verbreding van de economische basis van de jonge staat biedt overigens ook de vondst van aardgas -naar verluidt ter waarde van minstens 200 miljoen dollar - aan de westkust van Trinidad.

- 20 -

Venezolaanse olieondernemingen hebben al naar exploitatieconcessies in dit gebied gedongen. Het is dan ook niet uitgesloten, dat de door CALDERA bij zijn ambtsaanvaarding geuite belangstelling voor nauwere vriendschapsbanden met Trinidad en Tobago behalve uit het respectabele voornemen van "good neighbour policy" ook uit overwegingen van economisch eigenbelang geboren werd.

Ook Trinidad's besluit om de territoriale wateren van 3 tot 12 mijl uit de kust uit te breiden (continentaal plat !) komt door deze olievondst wel in een nieuw licht te staan.

Op staats- en volkenrechtelijk gebied liet Eric WILLIAMS zich tijdens zijn jongste reis evenmin onbetuigd. Door zijn onvermoeibaar pogen de politieke integratie van de voormalige Britse koloniën in het Caraïbische gebied dichterbij te brengen - alle desintegratieverschijnselen (Anguilla !) ten spijt - heeft hij al ^{veel} goodwill gewonnen en zich al veel prestige verschaft. Overigens schuilt in zijn, ook nu in Londen weer, herhaald pleidooi voor de vorming van een "Windwards Federation" van St.Vincent-Grenada-St.Lucia en Dominica (met in het verlengde daarvan eventueel een associatie met Trinidad en Tobago) natuurlijk iets van een "oratio pro domo".

Een dergelijk tintje heeft trouwens ook het accord van medio juli tussen Grenada en Trinidad/Tobago, waarbij de regering-WILLIAMS de training van Grenada's defensiemacht op zich nam. Bekend is in elk geval dat WILLIAMS speelt met de gedachte van een associatie van Grenada en St.Vincent met Trinidad/Tobago, indien van de eerdergenoemde "Windwards Federation" niets terecht mocht komen. St. Vincent kreeg onlangs een "associate statehood" met Groot Brittanie; Grenada bezat die status al, maar is er niet gelukkig mee.

- 21 -

Niettemin lijken de Britten WILLIAMS' integratiepogingen, diens persoonlijke politieke oogmerken ten spijt, volledig te steunen. Men mag ook niet vergeten, dat federatievorming in dit gebied niet alleen een kwestie van staatkundige efficiency is, maar dat er ook diverse andere voordelen aan zijn verbonden: zelfs OAS-lidmaatschap en internationale ontwikkelingshulp kunnen ermee staan of vallen.

ANGUILLA

Nieuw bezoek van Lord CARADON

Op 27 juli j.l. arriveerde de Britse "Minister of State for Foreign and Commonwealth Affairs" Lord CARADON uit New York, waar hij de Britse V.N.-delegatie leidt, via Antigua voor een derde bezoek op Anguilla. Hij kwam hier wederom besprekingen voeren met Ronald WEBSTER en "commissioner" John CUMBER, die de bij de Anguillians in ongenade gevallen Anthony LEE verving. Naar inmiddels bleek, had dit overleg behalve het treffen van allerlei administratieve voorzieningen voor de interim-periode met name ook het zoeken van wegen naar een definitieve oplossing voor Anguilla's netelige positie ten doel. Daarbij kwam onvermijdelijk ook het overleg ten sprake, dat WEBSTER's voornaamste opponent, premier BRADSHAW van St.Kitts, in de loop van mei in Londen pleegde met de Britse minister van buitenlandse zaken, STEWART. BRADSHAW, die daar o.m. met een verzoek om wapenleveranties op de proppen zou zijn gekomen, verklaarde tijdens een vraaggesprek, dat WEBSTER's separatisme nooit kans van slagen zou hebben gehad, indien hij -BRADSHAW- beter bewapend was geweest.

Wat in Londen ook met BRADSHAW mag zijn overeengekomen, zeker is,

- 22 -

dat de 14-koppige Anguilliaanse adviesraad o.l.v. WEBSTER met verschillende daar gemaakte afspraken niet accoord bleek te kunnen gaan. Waarschijnlijk vreest men hier op slinkse wijze toch nog op een of andere manier aan St.Kitts te worden gekoppeld. Lord CARADON zinspeelde kennelijk op dergelijke Anguilliaanse bezwaren, toen hij in een radiotoespraak -na afloop van het overleg op 27 juni- iets van het besprokene uit de doeken deed. Hij bepleitte namelijk bestending van de huidige situatie op basis van het bekende accoord van 30 maart in de hoop, dat binnen afzienbare tijd, althans binnen een half jaar, een onpartijdige commissie van "wijze mannen" zou kunnen worden geïnstalleerd, die de Anguilliaanse grieven en verlangens objectief zou moeten aanhoren en analyseren. Intussen was een zo mogelijk nog hechtere samenwerking en vriendschap tussen Groot Brittanie en Anguilla nodig dan voorheen.

Vooraf deze laatste opmerking zou erop kunnen duiden, dat Lord CARADON de toekomstige oplossing eerder ziet in een aparte associatie van het eiland met het moederland dan in een hernieuwde, zij het wat meer autonomie biedende federatie met St.Kitts. In elk geval heeft Londen steeds nog herhaald, dat het Anguilla geen staatsvorm zal opdringen, die het zelf niet wenst.

Voorlopig heeft Whitehall een tijdwinst geboekt van minstens een half jaar. Hopelijk is dat voor de opposenten tevens een afkoelingsperiode. De vraag is intussen, of ook "commissioner" John CUMBER om de lieve vrede in deze periode het veld niet zal moeten ruimen. WEBSTER stelde immers in april al voorop, dat ook CUMBER's komst naar Anguilla als van zeer tijdelijke aard moest worden beschouwd: hij wenste dicens plaats ingenomen te zien door "local people" en hij is er de persoon wel naar om daarbij toen aan zichzelf te hebben gedacht !

- 23 -

NEDERLANDSE ANTILLEN

Proces_BROWN

Het lijkt niet overdreven te stellen, dat vriend en tegenstander met meer dan gewone belangstelling uitzag naar de berechting van de 30-jarige Vitorédacteur Stanley BROWN, die -samen met vakbondsleiders als GODETT en ONG-A-KWIE- tot de voornaamste instigatoren van het 30 mei-oproer werd gerekend. Uiteraard bracht de gang van zaken rond dit proces de nodige pennen in beweging.

Zo vonden "de gezamenlijke vakbonden" het nodig - wat onzinnig natuurlijk- de officier van justitie en de dito minister eind juni telegrafisch BROWN's "berechting binnen één week" of vrijlating binnen diezelfde termijn te verzoeken. Hierop werd door de officier terecht gereageerd met de mededeling, dat aan dit verlangen onmogelijk kon worden voldaan, maar dat de "spoedige berechting" van betrokkene niettemin zijn aandacht had.

Even dwaas was trouwens het telegram van de vakbonden aan H.M. de Koningin, waarin amnestie voor de "30 mei"-delinquenten werd gevraagd, uitgaande van de overweging, dat het hier om politieke misdrijven ging.

Goedkoop was ook het telegram van de te New York gevestigde "Inter-american Press Association" aan de gouverneur, waarin de voorlopige hechtenis van BROWN werd uitgelegd als aantasting van de pers-vrijheid. In het voetspoor van dit instituut - en derhalve weinig origineel - voelde ook een Arubaans lid van deze vereniging zich geroepen tegenover de minister van justitie telegrafisch zijn "grote bezorgdheid" over de gang van zaken rond het proces te uiten: een afschrift van zijn klacht zond hij aan de IAPA, een organisatie overigens, waarbij de Curacaose Persvereniging niet is aangesloten.

- 24 -

Op 16 juli, tenslotte, stond Stanley BROWN inderdaad terecht: hem werd aansporing tot verstoring van de openbare orde en opruiing, alsmede opzettelijke bedreiging met brandstichting ten aanzien van de heer TAUBER ten laste gelegd. De officier van justitie eiste aan het eind van een bewogen en onder overvloedige publieke belangstelling gehouden marathonzitting tegen beklagde een gevangenisstraf van $1\frac{1}{2}$ jaar, met aftrek van voorarrest. Op 30 juli sprak het gerecht hem evenwel vrij van het sub 1. ten laste gelegde, maar veroordeelde hem op grond van hetgeen hem ten aanzien van bedreiging met brandstichting werd aangerekend tot een gevangenisstraf van 10 maanden, waarvan 6 voorwaardelijk, met een proeftijd van 3 jaar en aftrek van voorarrest (sedert 31 mei). Een en ander komt erop neer, dat BROWN de gevangenis eind september zou kunnen verlaten. Alleen het feit, dat zowel het Openbaar Ministerie als BROWN's raadsman van dit vonnis in hoger beroep gingen, kan er nog toe leiden, dat de Vitó-redacteur zijn onvrijwillige logies zal moeten prolongeren. Vandaar waarschijnlijk ook, dat "Frente Obrero" -met het oog op een eventuele strafvermindering van haar derde kandidaat ! -begin augustus een telegram aan de President van het Hof van Justitie zond met het verzoek dit hoger beroep zo spoedig mogelijk in behandeling te nemen.

BROWN kreeg nog eenmaal een royale kans voor het spuien van zijn opvattingen en ideeën via de locale pers (Amigoe, 17.7.'69): het waren de ontboezemingen, die hij voor de balie niet kwijt had gekund. De rechter had hem het houden van een politieke redevoering namelijk verboden. BROWN betoogde o.m., dat hij geweldloos verzet beoogde en dat hem als ideaal een eenheidsfront van vakbeweging en politieke oppositie voor ogen stond. Vitó had hij alleen maar de rol van spreekbuis en uitlaatklep toegedacht. De uitbarsting van 30 mei was ook voor hem onverwacht gekomen.

- 25 -

Vanzelfsprekend weende de geestverwante aanhang van BROWN in Frente Obrero- en dissidente URA-kring de dikst mogelijke krokodilletranen over "barbertje", die moest "hangen". Een hunner was de onderwijzer (URA-dissident van maoïstische snit, ex-redacteur van Vitó) Ronald A. CASSERES. Hij getuigde in verband met het proces in de pers van "zijn gevoelens van onbehagen", terwijl de Federatie van Leerkrachten Curacao (FLC) - waarvan hij op 9 juli voorzitter werd - onder zijn leiding, daags na de eis tegen BROWN (17 juli), een motie aannam waarin het O.M. werd verzocht een FLC-delegatie toe te staan "zich persoonlijk op de hoogte te stellen van het welzijn van de (zich in hechtenis bevindende) leden". Dit, zo luidde de toelichting, omdat "het mogelijk is, dat deze leden onheus worden behandeld, volgens uitlatingen van een van de beklaagden in de rechtzaak dd 16 juli 1969". Bedoelde leden waren, behalve Stanley BROWN, ook de Vitómedewerkers Vernon BROWN (Stanley's broer) en Fred ANTERSIJN. De beide laatsten werden onlangs tot iets lichtere vrijheidsstraffen veroordeeld.

Dat de in het vorige M.O. gewraakte dubieuze berichtgeving in het buitenland nog niet tot het verleden behoort, illustreerde met betrekking tot het proces BROWN dezer dagen de Nederlandse Volkskrant door zich - de moeilijkheid "zich van hieruit een oordeel te vormen" ten spijt - er ongerust over te tonen, of BROWN niet als "zondebok" moest dienen en door de hoop uit te spreken, "dat over dit proces het laatste woord nog niet gezegd is"; daarmee in feite weinig vertrouwen aan de dag leggend in de onafhankelijkheid van de rechter binnen ons Koninkrijk.

In dit verband kan overigens ook niet voorbij worden gegaan aan de brief, die ^{de} al eerder in kwaad licht verschenen vereniging van Antilliaanse studenten en arbeiders in Nederland, "Antiyas Liber", aan de minister van

- 26 -

Justitie in Willemstad zond. Zij "eiste" (extremisten "verzoeken" immers nooit) stopzetting van elke vervolging tegen BROWN. Het schrijven besloot met het dreigement: "denk er aan, dat net zoals het volk van de Antillen hetgeen Uw voorgangers deden in zijn herinnering heeft gegrift, men zich ook zal herinneren wat U met ieder van ons doet. Nòg staan het hof van Justitie en Fort Amsterdam op hun fundamenten, terwijl wij de mensen steeds maar horen spreken over wapens en branden.....!!!"

Verkiezingsklimaat

Afgezien van enkele reeds weergegeven wanklanken hebben het BROWN-proces en de andere "plunderzittingen" het klimaat, waarin de statenverkiezingen van 5 september a.s. moeten worden voorbereid, niet ernstig beïnvloed.

Hetzelfde geldt in grote lijnen van ^{de} sociale atmosfeer -WESCAR bv. kreeg nog in juni z'n nieuwe, zo rampzalig afgedwongen CAO ! - hoewel zich op nagenoeg alle Antilliaanse eilanden, op kleinere of grotere schaal, wel arbeidsconflicten voordeden : op St. Maarten en Bonaire in het hotelwezen, op Aruba in de vervoerssector en bij het chemisch bedrijf Acisco, op Curacao in de haven en bij de mijnmaatschappij. Vooral het conflict tussen deze laatste onderneming en de betrokken vakbond (de UMUC) baart nog zorgen, nu beide partijen hun loon- en arbeidsvoorwaardengeschil in de ultimatieve sfeer hebben gebracht. Tenzij de ingeroepen Nederlandse bemiddeling uitkomst biedt, dreigt hier een situatie van "buigen of barsten sten", die zeker zo kort voor de verkiezingen niet aantrekkelijk is.

Ernstiger is evenwel, dat bondsbesturen of individuele arbeidersleiders sinds 30 mei de juiste toon voor de noodzakelijke dialoog, het juiste

gevoel voor verhoudingen, nog niet hebben gevonden.

Zo verscheen in "The Labour Spokesman" - het orgaan van de General Workers Union (GWU) op St. Maarten - een artikel over de betekenis van de democratie, waarin werd betoogd, dat de meerderheid van het volk onder het huidige systeem van intern zelfbestuur nog even weinig te vertellen heeft als in de koloniale periode. De scribent concludeert evenwel, "dat er verandering in de lucht zit", die zijns inziens ook "sneller dan men denkt" zal komen. Volgens hem wilde de jeugd nu eenmaal niet voor de rest van haar leven worden geëxploiteerd: "zij willen hun onderdrukkers en de opportunisten verbannen en een gezonde democratie scheppen....."

Een tweede voorbeeld verschaftte het blad van de ambtenarenbond van Aruba (de ANAAB), dat - blijkbaar op de teentjes getrapt door het niet krijgen van gereserveerde plaatsen in de eilandsraadvergadering over salarisherziening - zich kwajongensachtig afvroeg, of het dan persé tòch nodig was "de boel in de fik te steken" om erkend te worden.

Meer gevoel van verantwoordelijkheid toonde dan haar Curacaose zusterorganisatie, de ABVO, door zich te distanciëren van de extremistische uitspraken, die GODETT en NITA - terugkomend van een conferentie van de International ^{Transport} Federation (ITF) op Trinidad in Venezuela deden met betrekking tot de mogelijke uitslag van de a.s. verkiezingen (zie vorig MO). Bij die gelegenheid hadden GODETT en NITA het bovendien doen voorkomen, alsof zij zo ongeveer namens de hele Curacaose vakbeweging spraken.

Deze AHU- c.q. Frente Obrero-leiders maakten het echter ook in de afgelopen weken wat kwaadaardigheid betreft weer het bontst van allemaal. Zo zou GODETT in het kader van de KRO(radio)actualiteiten-rubriek "Echo" medio juli de ver-

- 28 -

zekering hebben gegeven, dat indien dr. E. JONCKHEER zijn gouverneursbenoeming zou aanvaarden er een algemene havenstaking in Willemstad zou worden uitgeroepen en er "opnieuw" demonstraties in de straten van deze stad zouden worden georganiseerd. Voorts herhaalde hij, dat hij "zonder meer" moeilijkheden verwachtte, indien de D.P. - wat niet uitgesloten lijkt- begin september weer als overwinnaar uit de bus zou komen.

Op de eerste openbare vergadering van "Frente Obrero y Liberacion 30 di mei", die onder zeer grote belangstelling op 30 juli werd gehouden - op de dag dus van de rechterlijke uitspraak tegen "candidaat" BROWN - herhaalde de lijstaanvoerder zijn Venezolaanse uitspraak ("geen vrede op Curacao, indien....."). Hij werd als "de man, die op de berg Altena zijn bloed heeft gegeven voor de zaak van de arbeiders" ingeleid door Jan SMEULDERS, ook al een maoistische URA-dissident en voorts een vooruitgeschoven post van zijn geestverwanten binnen Antiyas Liber in Nederland. Hij moest hier blijkbaar etaleren, dat behalve AHU- en BROWN-klanten ook de URA-dissidenten bij Frente Obrero een passend politiek onderdak konden vinden.

Verder werd hier nog het woord gevoerd door Amador NITA (no. 2 op de oranje lijst) en door ene Julio MULDER, die op deze avond voor de rassistische noot zorgde: hij hield zijn gehoor voor, dat het op GODETT moest stemmen om te voorkomen dat "de blanken" (als de JONCKHEER's) weer aan de macht zouden komen en -anders gezegd- omdat GODETT zelf "donkergekleurd" was.

De klap op de vuurpijl was echter wel GODETT's rijkelijk met applaus beloonde verklaring op Frente's tweede verkiezingsmeeting, toen hij dreigde dat men "de volgende keer" - althans indien er militair ingrijpen dreigde - "met wapens de straat op zou"gaan.

- 29 -

Intussen moet "Frente Obrero", dat onlangs zwart op wit beweerde nu al op minstens 4000 arbeidersstemmen te kunnen rekenen, z'n supporters-schare tot ca. 5000 doen uitgroeien wil het de kiesdeler en daarmee de kans op althans 1 zetel behalen. Of CODETT die dan ook zal kunnen bezetten, zal voornamelijk van de officier van justitie en van de rechter afhangen !

Men mag wel aannemen, dat NITA hem in dat geval met graagte zal vervangen.